

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2088/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ранкић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС „Београд“ – Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, чији је пуномоћник Александар Будаљих, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 57/20 од 24.01.2020. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 57/20 од 24.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 57/20 од 24.01.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 97/19 од 13.11.2019. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу, за период од 01.01.2016. до 31.07.2019. године, на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада плати укупно 214.000,11 динара, а на име накнаде за коришћење годишњег одмора 26.768,98 динара, све са законском каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате (висина износа и датуми доспећа камате су ближе одређени овим ставовима изреке), као и да на досуђене износе у корист тужиоца, Фонду ПИО запослених уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 51.9150,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 57/20 од 24.01.2020. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и делу става трећег изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 51.9150,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става трећег изреке, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату законске камате на досуђене трошкове поступка за период од пресуђења до

извршности пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради решавања правног питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати мање исплаћене зараде за сменски рад и накнаде за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, па је тужени обавезан да утврђену разлику плати тужиоцу. Побијана одлука донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о праву тужиоца на накнаду за време коришћења годишњег одмора, али и на увећану зараду по основу сменског рада, начину обрачуна и висини тражене разлике. Имајући у виду изнето, као и да тужени уз ревизију није доставио правноснажне судске одлуке у којима је изражено другачије правно становиште, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради, поднета је 13.02.2019. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 240.769,09 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 118,1633 динара за 1 евро, представља динарску противвредност износа од 2.037,60 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић